

talelser, som Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. Kragh fremsatte overfor mig, maa jeg dog alligevel tro, at Venstres Slut- holdning er et Udtryk for, at der er Mulighed for i den tilstundende Rigsdagssamling at faa Venstre i Tale, saaledes at vi ved fælles Arbejde kan naa til et Resultat. For det konservative Folkepartis Vedkommende synes Forholdet derimod vedblivende at være det, at man i Virkeligheden allerhelst ser, at der ingen Ændringer af Aldersrenteloven sker, ja, man har endog positivt givet Ud- tryk derfor i de Udtalelser, som Mindretal- let, Parkov, Ulrich og Vesterager, har skrevet, idet der staar: „Mindretallet mener i det hele, at det var ønskeligt at lade Loven virke en Tid endnu væsentlig uforandret.“ Det forundrer mig noget, eftersom den almindelige Mening ikke blot indenfor Alders- rentenydernes egen Kreds, men ogsaa i kommunale Kredse, hvor man kender Lo- vens Virkninger nøje, og i Befolkningen i det hele taget er den, at Loven er utilfredsstillende. Det undrer mig derfor i høj Grad, at det konservative Folkeparti er kommet til det Resultat, at der foreløbig ingen Grund er til at ændre Loven, men at man skal lade den virke i nogen Tid, for at man kan gøre visse Iagttagelser. Forholdet er det, at disse Iagttagelser er gjort, Dommen over Loven er faldet, og den lyder paa, at Satserne er ganske utilfredsstillende for en væsentlig Del af Aldersrentenyderne, og at det derfor er absolut nødvendigt hurtigst muligt at søge Satserne ændret.

Det ærede Medlem Hr. Kragh sagde henvendt til mig, at man kunde ikke sige, at Indenrigsministeren havde hentet sig Laurbær paa sine sociale Lovforslag. Jeg har nu heller ikke fremsat hverken Lovfor- slaget om Aldersrente eller Lovforslaget om at yde Enker større Understøttelse til deres Børn for at høste Laurbær, men for at gavne de paagældende, der skulde hjælpes. Men det vilde jo være naturligt for mig at vende Forholdet om og spørge, om da det ærede Medlem Hr. Kragh som Indenrigsminister har høstet Laurbær for sin sociale Lovgiv- ning — og i denne Forbindelse behøver vi blot at beskæftige os med Aldersrentelovgiv- ningen. Jeg tror ikke, at nogen har villet flette Laurbærkransen til det ærede Medlem Hr. Kragh, fordi han fik Aldersrenteloven gennemført. Den indeholdt vel et rigtigt Princip, men saaledes som Loven til syvende og sidst blev formet, blev dette Princip ud- ført paa en saadan Maade, at de gamle, der skulde nyde godt af Loven, følte sig i højeste Grad forurettet. Og naar Loven er af den Beskaffenhed, at de, der skal nyde godt af

den, føler sig fuldkommen tilsidesat paa vigtige Omraader, føler sig i en saadan Stil- ling, at de daarligt kan faa Føden endsige mere, saa forekommer det mig, at det ærede Medlem Hr. Kragh skulde tale sagte om, hvorvidt hans Efterfølger har høstet Laur- bær eller ikke paa de af ham fremsatte Lov- forslag.

At det forholder sig saaledes med Al- dersrenteloven, som jeg her siger, derom af- giver jo det ærede Medlem Hr. Kragh og hans Parti et stærkt Vidnesbyrd, thi hvis det ikke var saaledes, at Aldersrenteloven allerede efter 2 Aars Forløb har vist sig at være ganske utilfredsstillende, vilde det ærede Medlem og hans Partifæller ganske afgjort ikke have været med til nu at stille Forslag om at ændre Loven, saa vilde de have fastholdt den nugældende Lov som rigtig i alle dens Former. Men det har det ærede Medlem og hans Partifæller jo ikke villet, og det har de ikke kunnet. Derfor har de nu stillet Forslag om at ændre Loven. Det ærede Medlem har maattet erkende, at en hel Mængde Aldersrentenydere faar saa lidt, at de i mangfoldige Tilfælde ikke kan bjærge Føden for det, de faar.

Hvis jeg nu vilde være meget onskabs- fuld overfor det ærede Medlem, saaledes som ærede Medlemmer i denne Sal til Tider synes at være i deres Udtalelser — men man skal dog vist ikke altid tage dem alt for højtide- ligt — kunde jeg jo sige, at det ærede Med- lem Hr. Kragh meget nødig er gaaet med til at stille de Ændringsforslag, der er stillet, men det vil jeg slet ikke sige, for jeg vil slet ikke bebrejde det ærede Medlem noget. Han har taget fejl i sin Bedømmelse af Loven, eller rettere han blev af Omstændig- hederne tvunget til at give Loven et helt andet Indhold end det, det oprindeligt var hans Hensigt, at Loven skulde have.

Nu spotter det ærede Medlem Hr. Kragh mig, fordi mit Forslag er blevet ændret under Behandlingen her, fordi det Flertal, der danner Basis for Regeringen ikke har villet tage Forslaget, saaledes som jeg har fremsat det. Men erindrer det ærede Medlem da ikke, hvorledes det gik ham selv, erindrer det ærede Medlem ikke, at det Lovforslag, han fremsatte her i Rigsdagen om Alders- rente, var et helt andet Lovforslag end det, der blev vedtaget? Det Lovforslag, det ære- de Medlem fremsatte, blev fejlet ned af Bordet umiddelbart efter, at det var frem- sat, og jeg maa jo tro, at det blev fejlet ned af Bordet af det ærede Medlems egne Parti- fæller, at det var det ærede Medlems egne Partifæller, der i ganske særlig Grad ind- vendte det mod Forslaget, at det finansielt